

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Caput V. De bonis actionum Religionis communium conditionibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

dere, ore dicendo & corde: *Domine Jesu in
despectum demonum te adoro.* Quoniam ma-
ligni hi Spiritus velut Jesu Christi omniumq;
bonorum operum, quibus ille honoratur, ca-
pitales inimici, plerumque istarum gravedi-
num ac repugnantiarum sunt authores: ac
mox ubi nos ad ipsos, divinum Jesum no-
strum, qui ipsos devicit, in eorum despectum
adorando, superandos comparatos esse videt,
fugâ se subducunt, ea que ratione novam divi-
nam virtutem anima recuperat. Ipsemet de-
votus lector, ubi ipsi placuerit, non modò in
istis occasionibus, sed etiam in quibusvis ten-
tationibus ac naturalibus repugnantiiis, haud
absque insigni suo emolumento, id poterit
experiri.

CAPUT V.

*De bonis actionum religionis com-
munium conditionibus.*

DE praxi hic agemus actionum, quarum
prima conditio est, ut ad illas diligenter
ac ferventer accedamus: Secunda, ut interio-
ri cum gaudio & animi lætitia illas peraga-
mus: Tertia, ut illas integrè perficiamus:
Quarta, ut magna cum accuratione omnes
illarum exteriores circumstantias, nullâ pror-
sus neglectâ, ob servemus: Quinta, ut aliquam
attentionis nostræ partem reservemus, ut vanæ
gloriæ, aliisque imperfectis, deinceps exortiri
qui possent, motibus renunciemus.

1. Ergo diligenter ad primum campanæ
sonum

sonum absque ulla vel momentanea dilatio-
ne ad eundem sunt actus regularitatis, exemplo
illius sancti religiosi, de quo in vitis patrum
refertur, quod inchoatam literam O relique-
rit imperfectam, quam postea miraculosè au-
reo invenit colore perfectam. Diligentia ista
effectus est animi fervoris, de quo loquitur
Salvator ubi ait: *ignem veni mittere in terram*

Luc. 12.

49.

Et quid volo nisi ut accendatur? hoc igne cœ-
lesti ultra modum ardebat Jeremias Prophe-
ta, de quo etiam dicebat, illum à Deo ipsi
immissum ad ipsas etiam medullas ossium pe-
netrasse. *De excelso misit ignem in ossibus meis.*

Thom. I.

13.

Actus hujusmodi interiori quodam cum
gaudio atque animi lætitia sunt peragendi,
qui etiam illius animi fervoris atque ignis cœ-
lestis effectus erit, dicendo cum regio vate:
Voluntariè sacrificabo tibi. Et complendo
Sanctorum Machabæorum, magnorum Dei
fervorum, pro fratribus suis votum istud: *det*

2. Mach. 1.

3.

*vobis Deus cor omnibus, ut colatis eum, et faciatis
ejus voluntatem corde magno et animo volen-*

2. Cor. 9.

7.

ti. Causam S. Paulus assignat, cum ait: *hila-*
rem datorem diligit Deus. Atque illum econ-

Jerem. 48.

10.

trariò execratur, qui opus ipsius facit invitè ac
negligenter: *Maledictus homo, qui facit opus
Dei negligenter.*

3. Actiones nostras oportet esse integras,
quin etiam vel minima illarum particula rese-
cetur, uti faceret v. g. qui è choro egrederetur
prius, quam divinum ex integro esset persolu-
tum officium, aut qui vel temporis orationi
destinati momentum præscinderet, aut opus
ab obedientia injunctum imperfectum relin-
queret,

queret. Hæc enim qui faceret, actionis, quæ Deo consecrata esse tota debuisset, epilogum cacodæmoni consecraret.

Sæpe sæpius etenim usu venit, ut ille animarum nostrarum inimicus in fine actionis nos aggrediatur, ubi in principio nos ex ugnare non potuit, quando, ubi totam actionem ut relinqueremus nobis persuadere non potuit, aliquam saltem illius partem sibi præripit. Nunquid verò sacrilegii quædam species foret, si quis istum Dei hostem cum ipso in partem vocaret.

Acedia sive fastidium, quo inter agendum afficimur, non rarò nos, actionem ut abbreviemus, impellit. Alias id facit nimia quæ nescio in agendo sollicitudo naturæ, quæ ab isto se opere citius expedire contendit, ut aliud aggrediatur, qua in re animus angitur cura actionis secururæ, ubi cogitare solummodò deberet de ritè peragenda præsentis: quo ad verò una actione occupamur, multo cum iudicio cogitatione de securura, veluti tentatione aliqua aut saltem distractione, expedire nos debemus. Magna nimirum animi cum tranquillitate sic nostras actiones distribuamus oportet, altera suo ordine ut alteram excipiat, quo ea ratione viginti quatuor horas diei adimpleamus, exemplo eorum, de quibus dicitur, *Dies pleni invenientur in eis.*

*Psal. 72.
30.*

4. Decentia religiosa requirit, ut omnes actiones nostras, imprimis verò communes, ad eorum, qui nos vident, ædificationem aliqua cum venustate, dexteritate, magna quo ad omnes circumstantias cum diligentia ac mo-

D d 5 destia

desti peragamus. Hoc ut consequamur, suavi quadam ac vigilantia animi applicatione opus est, ut sensus nostros & corporis nostri motus decenter componamus: neque igitur æquò festinantiores, neque tardiores, neque operosiores, neque nimis ambigui simus, sed in modesta quadam in agendo celeritate medium teneamus oportet. Huic rei obtinendæ imprimis inserviet, si ob oculos nobis proponamus sacratissimam Salvatoris nostri, quasi eandem, quam nos tum peragimus, actionem perficientis, humanitatem, considerando videlicet non solum sublimes, ad quas æterno patri cunctas suas actiones offerebat, intentiones, verùm etiam diligentiam, dexteritatem ac modestiam prorsus obstupescendam, quam in illis exhibebat, omninoque illam ut, quantum quidem possumus, imitemur, connitendo: nostra siquidem agendi ratio eò erit perfectior, quo ad illam, quam divinus magister ac Salvator noster, qui exemplum semetipsum nobis præbuit, observabat, amplius accedet. Atque aliunde plerumque quales cogitationes habemus, tales ipsi efficitur.

§. Adhæc omni cura ac sollicitudine cordi nostro ad vigilem oportet, ut sensus abdicemus philautiæ sive proprii amoris in optimas quasque actiones irrepentis, atque optimam non rarò intentionem, quam operi ipsi præmissimus, depravantis: qua ratione v. g. contingere posset, ut ubi ex sola cibum sumere necessitate cœperimus, sensim sine sensu insinuante sese oblectatione voluptariè refectio- nem absolveremus.

Attentio

Attentio ista non tam in eo consistit, quod
 re ipsa de Deo cogitemus, quam quod nos in
 certa quadam pace atque interiori contineamus
 tranquillitate, ut ea ratione animus ad
 considerandas ac dijudicandas omnes suas cogitationes & cordis commotiones sit semper
 comparatus. Extra omne quidem dubium
 est, insignem fore præsumptionem, si quis futurum
 putaret, ut ea in re errori aut peccato
 obnoxius nulli foret: at verò ubi culpas admissas,
 quas advertimus, sarcimus, atque aliqua
 ubi oblivio obrepserit, ad priorem attentionem
 nosmet suavi quadam ad Deum elevatione
 revocamus, sensim eò devenimus, ut
 absque ullo pene labore ac difficultate animum
 in ipsius præsentia fixum ac firmum, atque
 ad nosmet contineamus attentum.

CAPUT VI.

*Finita actione quid facere nos
 oporteat.*

Utilissimum penitus est, ut simplici quodam
 illam contuitu perlustremus, ut si quos in illa
 admiserimus defectus, illos agnoscamus, aut
 ubi nullos animadvertimus, Deo laudem omnem
 atque gloriam tribuamus. Hoc monitum peculiariùs
 observent oportet incipientes, ut religionis exercitiis
 cum fructu peragendis assuescant, ubi admissa
 errata animo versant, ut emendent.

Quicumque in exigua hac recensione deprehenderint
 actionem à se bonis omnibus cum circumstantiis atque affectionibus ritè
 fuisse